383L0183

N:o L 105/64 *EUROOPAN YHTEISÖJEN VIRALLINEN LEHTI* 23.4.83

NEUVOSTON DIREKTIIVI,

annettu 28 päivänä maaliskuuta 1983,

luonnollisten henkilöiden henkilökohtaisen omaisuuden lopullisessa maahantuonnissa jäsenvaltiosta sovellettavista verovapauksista

(83/183/ETY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 99 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen(1),

ottaa huomioon edustajakokouksen lausunnon(2),

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon(3),

sekä katsoo, että

jäsenvaltioiden väestön saamiseksi paremmin tietoiseksi Euroopan yhteisön olemassaolosta olisi jatkettava luonnollisia henkilöitä suosivia toimia kotimarkkinoiden olosuhteita vastaavien olosuhteiden toteuttamiseksi yhteisössä,

verotukselliset esteet, jotka rajoittavat luonnollisten henkilöiden henkilökohtaisen omaisuuden maahantuontia toisesta jäsenvaltiosta ovat omiaan haittaamaan henkilöiden vapaata liikkuvuutta yhteisössä; nämä esteet on siis mahdollisimman suurelta osin poistettava ottamalla käyttöön verovapautuksia, ja

näitä verovapautuksia voidaan soveltaa ainoastaan tavaroiden maahantuonnissa muussa kuin kaupallisessa tarkoituksessa tai keinottelutarkoituksessa, ja näin ollen olisi vahvistettava niiden soveltamisen rajoitukset ja edellytykset,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Soveltamisala

1. Jäsenvaltioiden on jäljempänä tarkoitetuin edellytyksin ja jäljempänä tarkoitetuissa tapauksissa myönnettävä vapautus luonnollisen henkilön henkilökohtaisen omaisuuden lopullisessa maahantuonnissa toisesta jäsenvaltiosta tavanomaisesti kannettavista liikevaihtoveroista, valmisteveroista ja muista kulutukseen kohdistuvista veroista.

2. Tämä direktiivi ei koske tämän omaisuuden käytöstä maan alueella kannettavia erityisiä ja/tai kausiluonteisia maksuja ja veroja, kuten esimerkiksi autojen rekisteröinnissä kannettavia maksuja, tieliikennemaksuja ja televisiolupia.

2 artikla

Omaisuutta koskevat edellytykset

1. Tätä direktiiviä sovellettaessa "henkilökohtaisella omaisuudella" tarkoitetaan asianomaisten henkilökohtaiseen käyttöön tai näiden kotitalouksien tarpeisiin tarkoitettua omaisuutta. Tämän omaisuuden luonne tai määrä ei saa ilmentää mitään kaupallista tarkoitusta, eikä se saa olla direktiivin 77/388/ETY(4) 4 artiklassa tarkoitettuun taloudelliseen toimintaan tarkoitettua. Henkilökohtaista omaisuutta ovat kuitenkin myös asianomaisen teknisen tai vapaan ammatin harjoittamisessa tarvittavat työvälineet.

2. Edellä 1 artiklassa tarkoitettu vapautus on myönnettävä henkilökohtaiselle omaisuudelle, joka on

a) hankittu jäsenvaltion kotimarkkinoiden yleisin verotusedellytyksin ja johon ei viennissä sovelleta liikevaihtoveroihin, valmisteveroihin tai muihin kulutukseen kohdistuviin veroihin liittyvää vapautusta tai palautusta. Tätä direktiiviä sovellettaessa nämä edellytykset täyttävänä pidetään myös omaisuutta, joka on hankittu direktiivin 77/388/ETY 15 artiklan 10 alakohdassa tarkoitetuin edellytyksin;

b) tosiasiallisesti ollut asianomaisen käytössä siinä jäsenvaltiossa, josta se viedään, vähintään

   — kuusi kuukautta ennen asuinpaikan muutosta moottoriajoneuvojen (niiden perävaunut mukaan lukien), asuntovaunujen, matkailuautojen, huviveneiden ja yksityislentokoneiden osalta;

(1) EYVL N:o C 267, 21.11.1975, s. 11
(2) EYVL N:o C 53, 8.3.1976, s. 39
(3) EYVL N:o C 131, 12.6.1976, s. 49

(4) EYVL N:o L 145, 13.6.1977, s. 1

— kolme kuukautta ennen asuinpaikan muutosta tai toisen asunnon perustamista muun omaisuuden osalta.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin pidentää edellä mainitut määräajat 12 kuukaudeksi a alakohdan toisessa virkkeessä tarkoitetun omaisuuden osalta.

3. Toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava näyttöä siitä, että moottoriajoneuvot (niiden perävaunut mukaan lukien), asuntovaunut, matkailuautot, huviveneet ja yksityislentokoneet täyttävät 2 kohdassa tarkoitetut edellytykset. Muun omaisuuden osalta ne voivat vaatia vastaavaa näyttöä ainoastaan vakavasti epäillessään vilpillistä toimintaa.

3 artikla

Tuonnin edellytykset

Omaisuus voidaan tuoda maahan yhden tai useamman kerran 7, 8, 9 ja 10 artiklassa tarkoitettuina määräaikoina.

4 artikla

Tuonnin jälkeiset velvoitteet

Maahantuotua omaisuutta saa luovuttaa, antaa vuokralle tai lainata 12 kuukauden aikana sen verottomasta maahantuonnista ainoastaan tuontijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten asianmukaisesti hyväksymissä tapauksissa.

5 artikla

Tiettyä omaisuutta koskevat erityisedellytykset

1. Jäsenvaltiot voivat säätää, että direktiivin 69/169/ETY[1], sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 82/443/ETY[2], 4 artiklan 1 kohdassa lueteltuja tavaroita saa tuoda vapaasti ainoastaan mainitussa artiklassa jäsenvaltioiden välistä liikennettä varten säädettyinä määrinä.

2. Ratsuhevosten, moottoriajoneuvojen (niiden perävaunut mukaan lukien), asuntovaunujen, matkailuautojen, huviveneiden ja yksityislentokoneiden tuonnissa voidaan myöntää verovapautus ainoastaan, jos luonnollinen henkilö muuttaa pysyvän asuinpaikkansa tuontijäsenvaltioon.

6 artikla

Asuinpaikan määrittämistä koskevat yleiset määräykset

1. Tätä direktiiviä sovellettaessa "pysyvällä asuinpaikalla" tarkoitetaan paikkaa, jossa henkilö asuu pysyvästi eli vähintään 185 päivää kalenterivuodessa henkilökohtaisten ja ammatillisten siteidensä vuoksi, tai jos on kyse henkilöstä, jolla ei ole ammatillisia siteitä, henkilön ja tämän asuinpaikan välisten tiiviiden henkilökohtaisten siteiden vuoksi.

Jos henkilön ammatilliset siteet ovat muualla kuin tämän henkilökohtaiset siteet ja tämä sen vuoksi joutuu oleskelemaan vuorotellen kahdessa tai useammassa jäsenvaltiossa sijaitsevissa paikoissa, henkilön pysyvänä asuinpaikkana on pidettävä sitä, jossa tämän henkilökohtaiset siteet ovat, jos tämä palaa sinne säännöllisesti. Viimeksimainitun edellytyksen täyttymistä ei vaadita, jos henkilö oleskelee jäsenvaltiossa määräaikaisen tehtävän suorittamiseksi. Opiskelu yliopistossa tai koulussa ei ole pysyvän asuinpaikan muutosta.

2. Luonnollisten henkilöiden on todistettava pysyvä asuinpaikkansa asianmukaisella tavalla, esimerkiksi henkilötodistuksellaan tai muulla voimassa olevalla asiakirjalla.

3. Epäillessään 2 kohdan mukaisen pysyvää asuinpaikkaa koskevan ilmoituksen oikeellisuutta tai suorittaakseen tiettyjä erityistarkastuksia tuontijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat vaatia tarvittavia tietoja tai lisätodisteita.

II OSASTO

HENKILÖKOHTAISEN OMAISUUDEN MAAHANTUONTI PYSYVÄN ASUINPAIKAN MUUTON YHTEYDESSÄ

7 artikla

1. Edellä 1 artiklassa säädetty verovapautus on myönnettävä 2–5 artiklassa säädetyin edellytyksin luonnollisen henkilön pysyvän asuinpaikan muutoksen yhteydessä maahantuomalle henkilökohtaiselle omaisuudelle.

2. Viimeinen maahantuonti on suoritettava 12 kuukauden kuluessa pysyvän asuinpaikan muutosta.

III OSASTO

HENKILÖKOHTAISEN OMAISUUDEN MAAHANTUONTI TOISEN ASUNNON KALUSTAMISEN TAI SIELTÄ MUUTON YHTEYDESSÄ

8 artikla

1. Edellä 1 artiklassa säädetty vapautus on myönnettävä 2–5 artiklassa säädetyin edellytyksin luonnollisen henkilön toisen asunnon kalustamisen yhteydessä maahantuodulle henkilökohtaiselle omaisuudelle.

Vapautus voidaan myöntää ainoastaan, jos

i) kyseinen henkilö omistaa toisen asunnon tai on vuokrannut sen vähintään 12 kuukaudeksi,

[1] EYVL N:o L 133, 4.6.1969, s. 6
[2] EYVL N:o L 206, 14.7.1982, s. 35

ii) maahantuotu omaisuus vastaa toisen asunnon tavanomaisia kalusteita.

2. Vapautus on myönnettävä 1 kohdassa säädetyin edellytyksin myös omaisuuden maahantuonnissa pysyvään asuinpaikkaan tai muuhun toiseen asuntoon toisesta asunnosta muuton yhteydessä, jos omaisuus on tosiasiallisesti ollut asianomaisen omistuksessa ja tämän käytössä vähintään 12 kuukautta.

Viimeinen maahantuonti on suoritettava 12 kuukauden kuluessa toisen asunnon muutosta.

Edellä 4 artiklaa ei sovelleta omaisuuden jälleentuontiin.

IV LUKU

AVIOLIITON SOLMIMISEN JOHDOSTA MAAHANTUOTU OMAISUUS

9 artikla

1. Poiketen siitä, mitä 2 artiklan 2 kohdan b alakohdan toisessa luetelmakohdassa säädetään, jokainen henkilö voi avioliiton solmimisen yhteydessä tuoda 1 artiklassa tarkoitetuista veroista vapautettuna siihen jäsenvaltioon, johon aikoo muuttaa pysyvän asuinpaikkansa, henkilökohtaista omaisuutta, joka on hankittu tai siirtynyt tämän omistukseen vähemmän kuin kolme kuukautta aikaisemmin, seuraavin edellytyksin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta muiden 2–5 artiklan säännösten soveltamista:

a) maahantuonti on suoritettava ajanjaksona, joka alkaa kaksi kuukautta ennen aiottua avioliiton solmimispäivää ja päättyy neljä kuukautta avioliiton solmimispäivän jälkeen;

b) asianomaisen on todistettava, että avioliitto on solmittu tai että avioliiton solmimisen edellyttämät viralliset toimenpiteet on aloitettu.

2. Verosta on vapautettava myös tavanomaisesti avioliiton solmimisen johdosta annettavat lahjat, jotka 1 kohdassa tarkoitetut edellytykset täyttävä henkilö on saanut sellaisilta henkilöiltä, joiden pysyvä asuinpaikka on muussa jäsenvaltiossa kuin tuontijäsenvaltiossa. Vapautusta on sovellettava lahjoihin, joiden yksikköarvo on enintään 200 ECUa. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin myöntää vapautuksen 200 ECUa suuremman yksikköarvon osalta, jos kunkin verosta vapautetun lahjan arvo on enintään 1 000 ECUa.

3. Jäsenvaltiot voivat asettaa vapautuksen edellytykseksi riittävän vakuuden antamisen, jos maahantuonti suoritetaan ennen avioliiton solmimispäivää.

4. Jos luonnollinen henkilö ei neljän kuukauden kuluessa ilmoitetusta avioliiton solmimispäivästä todista avioliittoa solmituksi, verot on maksettava maahantuonnin päivänä.

V LUKU

PERINTÖNÄ SAADUN VAINAJALLE KUULUNEEN HENKILÖKOHTAISEN OMAISUUDEN MAAHANTUONTI

10 artikla

1. Poiketen siitä, mitä 2 artiklan 2 ja 3 kohdassa, 4 artiklassa ja 5 artiklan 2 kohdassa säädetään, jokainen henkilö, joka saa perintönä (*causa mortis*) jossakin jäsenvaltiossa sijaitsevaa vainajalle kuulunutta omaisuutta tai tämän henkilökohtaisen omaisuuden käyttöoikeuden, voi tuoda tätä omaisuutta 1 artiklassa tarkoitetuista veroista vapautettuna toiseen jäsenvaltioon, jossa henkilöllä on pysyvä asuinpaikka, seuraavin edellytyksin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta muiden 2, 3 ja 5 artiklan säännösten soveltamista:

a) luonnollisen henkilön on esitettävä tuontijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille vientijäsenvaltion notaarin tai muun toimivaltaisen viranomaisen antama todistus siitä, että maahantuotu omaisuus on saatu perintönä;

b) tuonti on suoritettava kahden vuoden kuluessa omaisuuden siirtymisestä henkilön omistukseen.

VI OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

11 artikla

1. Jäsenvaltioiden on direktiivin 77/388/ETY 14 artiklan 2 kohdan soveltamiseksi annettujen yhteisön verotussäännösten voimaantuloon saakka pyrittävä vähentämään mahdollisimman paljon luonnollisten henkilöiden tässä direktiivissä säädetyin rajoituksin ja edellytyksin suorittamaan maahantuontiin liittyviä muodollisuuksia sekä välttämään tuontimuodollisuuksia, joihin liittyvät tarkastukset johtavat merkittävään kuormien avaamiseen rajoilla.

2. Jäsenvaltiot voivat pitää voimassa ja/tai säätää sovellettaviksi vapautuksen myöntämisen edellytyksiä, jotka ovat vapaampia kuin tässä direktiivissä säädetyt edellytykset, lukuun ottamatta 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja edellytyksiä.

3. Jäsenvaltiot eivät tämän direktiivin perusteella voi soveltaa yhteisön alueella vähemmän edullisia verovapautuksia kuin ne, joita ne myöntävät luonnollisten henkilöiden henkilökohtaisen omaisuuden maahantuonnissa kolmannesta maasta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 2 artiklan 2 kohdan soveltamista.

12 artikla

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 1 päivänä tammikuuta 1984. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä. Helleenien tasavalta saa kuitenkin pitää voimassa nykyisin voimassa olevan verotusjärjestelmänsä yhteisen arvonlisäverojärjestelmän käyttöönottoon saakka edellyttäen, ettei se tällöin sovella kaksinkertaista verotusta.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa, erityisesti 11 artiklan 2 ja 3 kohdan soveltamisesta johtuvat, kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle. Komissio ilmoittaa tästä muille jäsenvaltioille.

3. Komissio antaa joka toinen vuosi jäsenvaltioita kuultuaan neuvostolle ja edustajakokoukselle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta jäsenvaltioissa.

13 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 28 päivänä maaliskuuta 1983.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

J. ERTL